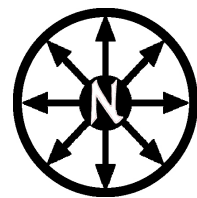

Η ληστεία ως μία εκ των καλών τεχνών

με αφορμή τη δίκη των αναρχικών ληστών που συνελήφθησαν στο Βελβεντό Κοζάνης

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Για τη δίκη της διπλής ληστείας στο Βελβεντό

Η συστηματική ατομική απαλλοτρίωση από τους εξεγεμένους και τους δυνατούς, η ασεβής παραβίαση των κυρίαρχων -θηρσκευτικών, εξουσιαστικών και ηθικών- αξιών, η εικονοκλαστική βεβήλωση κάθε πράγματος, που θεωρείται ιερό και απαραβίαστο, δημιουργεί τη βάση της επαναστατικής και αναρχικής κριτικής, το λόγο ύπαρξης του αντικοινωνικού αναρχισμού.

Erinne Vivani

Την 1η Φεβρουαρίου του 2013, λαμβάνουν χώρα δύο ταυτόχρονες ληστείες σε υποκαταστήματα των ΕΛΤΑ και της Αγροτικής Τράπεζας, στο Βελβεντό Κοζάνης. Μετά από καταδίωξη, οι μπάτσοι συλλαμβάνουν 3 αναρχικούς στη Βέροια και έναν στον Πολύμυλο Κοζάνης. Στις 30 Απριλίου του 2013, οι μπάτσοι, σε δεύτερο χρόνο, συλλαμβάνουν ακόμα 4 αναρχικούς, σε μια καφετέρια στη Νέα Φιλαδέλφεια, στην Αθήνα. Στις 29 Νοέμβρη, οι 4 συλληφθέντες του Βελβεντού και οι δύο εκ των τεσσάρων της Αθήνας, περνούν από δίκη, κατηγορούμενοι για τη διπλή ληστεία αλλά και για συμμετοχή στη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς.

Ιχνηλατώντας τη σημειολογία της υπόθεσης, πέρα από τα προφανή συμπεράσματα και γεγονότα, θέλουμε να σταθούμε σε μερικά σημεία, αναλύοντας την υπόθεση από μια εξεγερτική σκοπιά. Οι 4 σύντροφοι, μετά τη σύλληψη τους, δέχτηκαν την εκδικητική μανία του καθεστώτος. Δε θέλουμε να σταθούμε στον ίδιο το βασανισμό, καθώς για εμάς η θυματοποίηση είναι βλακώδης και ασύμβατη με την πραγματικότητα. Οι σύντροφοι έκαναν τις επιλογές τους, έπραξαν και βίωσαν μια κατάσταση, για την οποία πρέπει να είναι προετοιμασμένοι όλοι όσοι περνούν τη συστημική γραμμή της νομιμότητας. Εκεί που θέλουμε να σταθούμε είναι η παρουσίαση της υπόθεσής τους από το δήθεν αντισυστημικό κομμάτι. Η επιλογή της αναρχικής απαλλοτρίωσης μπήκε σαν υποσημείωση και στο κέντρο του δημόσιου λόγου θρονιάστηκε ο βασανισμός. Είδαμε να επαναλαμβάνεται το ηλίθιο και βαρετό μοτίβο-πατέντα της Αριστεράς, δηλαδή του χτυπημένου λαϊκού αγωνιστή, του καλού παιδιού “που το τρώει το άδικο” και κάνει μια αποκοτιά. Είδαμε τους κινηματικούς ψυχολόγους και ψυχιάτρους να μας ενημερώνουν για τη σημασία του βασανισμού ως παραδείγμα προς αποφυγήν και να γνωματεύουν από τις κομματικές και επιστημονικές έδρες για τη ψυχосύνθεση των αναρχικών μαχητών. Είδαμε, τέλος, τους αναρχοπαπάδες να καταδικάζουν τις ληστείες, ειρωνευόμενοι τους “τοξοβόλους” και αποκαλώντας τες “οπερέτες”. Αποτέλεσμα αυτών των λογικών είναι η εκκωφαντική απουσία αλληλέγγυου λόγου και υλικού από την “αναρχομάνα” Αθήνα, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων. Η τήρηση αποστάσεων από τον βίαιο αναρχικό αγώνα, βέβαια, δεν είναι κάτι καινούριο. Όποιος έχει μάτια, το έχει αντιληφθεί εδώ και τουλάχιστον μία διετία. Ο “χώρος” ασχολείται με τους αιχμαλώτους, μόνο όταν μπαίνουν στο παραπάνω μοτίβο-φιγούρα, όπως απέδειξε και το κίνημα αλληλεγγύης κατά την απεργία πείνας του Κ. Σακκά. Είναι, όμως, η δειλία ο μόνος λόγος;

Ερχόμενοι στο δεύτερο σημείο, που θέλουμε να σταθούμε, απαντάμε αρνητικά. Τα χρόνια μετά την κρίση, βλέπουμε από την πλειοψηφία του “χώρου” την όψιμη αναβίωση (ή μάλλον ακριβέστερα την απεγνωσμένη προσπάθεια επ’ αυτού) του λεγόμενου εργατικού κινήματος. Εκεί, λοιπόν, που προτάσσεις τους διεκδικητικούς αγώνες, το ζητιάνεμα αποδοχών και επιδομάτων, την συνδικαλιστική πάλη, την αυτοδιαχείριση της παραγωγικής μίζεριας και τα συναφή, σκάνε κάτι “άνωριμα πλουσιόπαιδα” και ληστεύουν κρατικά και καπιταλιστικά ταμεία. Είναι, λοιπόν, η επιλογή των συντρόφων, που τους εξασφάλισε την απομόνωση. Η ληστεία είναι μια πρακτική, που αμφισβητεί έμπρακτα μια σειρά βασικών αρχών του παρόντος εξουσιαστικού συμπλέγματος και της ηθικής του. Αρνείται τις επιβεβλημένες σχέσεις του Κεφαλαίου πάνω στη ζωή και χτυπάει την καρδιά της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, δηλαδή τη μισθωτή σκλαβιά και κατά συνέπεια, την ίδια την ταυτότητα του εργάτη. Δεν είναι μόνο η προφανής περιφρόνηση στον εκβιασμό του “δούλεψε ή ψόφα”, αλλά και μια επίθεση στα υπόλοιπα κομμάτια της ταυτότητας και της ηθικής του σκλάβου. Η υποτακτικότητα μπροστά στο αφεντικό και ο σεβασμός της ιδιοκτησίας του πάνε περίπατο. Ο βωμός του εμπορεύματος, στον οποίο σπεύδει να υποβάλλει τα σέβη του, ξοδεύοντας το μισθουλάκο του, θρυμματίζεται. Η ντετερμινιστική, βολική λογική, που εμφανίζει την ανεργία ως το

κτίνος, που απειλεί τη ζωή μας και η οποία τρέφεται από την κίβδηλη και εκ του πονηρού πεποίθηση πως μόνο δουλεύοντας επιβιώνουμε, ξεγυμνώνεται και ξεφτιλίζεται. Επομένως, αυτό που στην ουσία κάνει η ληστεία, είναι να χλευάζει τη μισθωτή εργασία και την ιερή παραγωγή στο σύνολό της, πράγμα που την κάνει μισητή στους ιεροκήρυκες της εργατιάς. Όταν, λοιπόν, όπως πολύ εύστοχα έχει πει ένας άλλος αιχμάλωτος σύντροφος, καταδεικνύεται το γεγονός ότι το σύνθημα “τρομοκρατία είναι η μισθωτή σκλαβιά” έχει μετατραπεί σε “τρομοκρατία είναι να ψάχνεις για δουλειά”, όταν ο εργάτης και η εργατοσύνη, η θεμέλια λίθος των σύγχρονων φαντασιακών, αποδομούνται και κουρελιάζονται, όταν πέφτει μια άλλη, αναρχική και επιθετική πρόταση ζωής στο τραπέζι, ο ρεφορμισμός παθαίνει απανωτά εμφράγματα. Οι περισσότεροι θυμόμαστε τη διαφορετική αντιμετώπιση, που είχαν άλλες παρόμοιες υποθέσεις, όπως του Γ. Δημητράκη, του Γ. Βούτση, του Ρ. Συριανού, του Σ. Σεισίδη κλπ, σε άλλες, ξεχασμένες σχεδόν, εποχές. Ούτε είναι τυχαίο το ποιες αντιλήψεις και τάσεις εξέφρασαν κυρίως την αλληλεγγύη τους σε Ελλάδα και εξωτερικό, παρά την απουσία καθολικής ή σχετικής πολιτικής συγγένειας με τους δράστες (FAI Αγγλίας, Ινδονησίας και Ελλάδας, εξεγερσιακές και μηδενιστικές ομάδες). Ο καθένας, εξετάζοντας τα δεδομένα, μπορεί να δει τι έχει αλλάξει και να βγάλει τα συμπεράσματά του.

Περνώντας σε ένα διαφορετικό επίπεδο, θεωρούμε πως πρέπει να ρίξουμε μια προσεκτική ματιά στις κατασταλτικές επιλογές του εχθρού. Οι δύο συλληφθέντες της Νέας Φιλαδέλφειας εμπλέκονται από τους μπάτσους στην υπόθεση, με αποδεικτικό στοιχείο ευρήματα από DNA. Είναι η τέταρτη χτυπητή περίπτωση, μετά τις υποθέσεις των Τ. Θεοφίλου, Μ. Τσιλιανίδη και Α. Σειρηνίδη, όπου ολόκληρες οικογραφίες στηρίζονται σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό στο DNA. Το ζήτημα δεν είναι να σταθούμε στο αν τα ευρήματα είναι υπαρκτά ή όχι, καθώς η κατασκευή στοιχείων είναι συνήθης πρακτική, ειδικά όταν στην υπόθεση εμπλέκονται οι αρχιρουφιάνοι της αντιτρομοκρατικής. Το ζήτημα είναι να αντιληφθούμε την κατασταλτική δυστοπία, που μας ετοιμάζει η σύμπραξη δικαιοσύνης, αστυνομικών μηχανισμών και επιστημονικο-τεχνολογικού συμπλέγματος. Είναι αυτή η σύμπραξη μία ακόμα απόδειξη πως δεν υπάρχει τίποτα ανεξάρτητο και ασυμβίβαστο στο χώρο της επιστήμης και της έρευνας, αλλά και στις τεχνολογικές τους εφαρμογές. Η ιδεολογική βάση και τα χαρακτηριστικά της επιστημονικής σκέψης δίνουν τον τόνο για τη χρήση της. Κανονικοποίηση της συσσωρευμένης ανθρώπινης γνώσης, μέσα σε κουτάκια και γνωστικά αντικείμενα, αποκομμένα από την πραγματική ζωή. Αντιμετώπιση του φυσικού κόσμου και των σωμάτων ως αντικείμενα έρευνας και πειραματισμού, ως μυστικά που πρέπει να ξεκλειδωθούν, ακόμα και αν χρειαστεί να γίνει αυτό με τη βία. Συμπόρευση σε κάθε επίπεδο, με την ιδεολογία και την πρακτική του πάτρονα και χρηματοδότη της, δηλαδή της εξουσίας. Η γενετική και η βιοτεχνολογία αποτελούν χρήσιμο εργαλείο για τους εξουσιαστές σε μια σειρά πεδίων και πλέον, θα χρησιμοποιούνται και στην καταστολή των αναρχικών. Αποτελεί, απλά, την εναρμόνιση με τη διεθνή πρακτική. Ας το έχουν αυτό στο μυαλό τους όσοι παπαγαλίζουν τα ανθρωπιστικά και πασπαλισμένα με επιστημονικό σοσιαλισμό ιδεολογήματα της προόδου και της ανθρώπινης εξέλιξης.

Η δεύτερη αιχμή της υπόθεσης είναι η -για πολλοστή φορά- συσχέτιση αυτόνομων αναρχικών ενεργειών με το δίκτυο πυρήνων της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Δε γνωρίζουμε αν οι μπάτσοι και οι εισαγγελείς είναι τόσο ηλίθιοι, ώστε να μην αντιλαμβάνονται τα διαφορετικά σκεπτικά πίσω από κάθε ενέργεια ή αν απλά δεν τους ενδιαφέρουν και μεθοδεύουν τις υποθέσεις κατά το δοκούν. Το ζήτημα είναι το ότι χρησιμοποιείται η οργάνωση με ξεκάθαρο σκοπό το να διώκονται όλοι οι αναρχικοί, που δρουν βίαια ή με αντάρτικες πρακτικές, σύμφωνα με τις επιβαρυντικές διατάξεις του τρομονόμου και άρα να μαζέψουν μεγαλύτερες ποινές και χρόνια στα μπουντρούμια. Λειτουργεί δε αυτή η κατάσταση ως απειλή προς επίδοξους αντάρτες, διαμηνύοντας πως οι διωκτικές αρχές μπορούν με όρους μαγκιάς και μαγειρέματος να κάνουν ότι θέλουν και πως η σύλληψη για τέτοιες ενέργειες ισοδυναμεί με ισόβιο εγκλεισμό.

Κλείνοντας, να ξεκαθαρίσουμε πως οι παραπάνω αναλύσεις έχουν καθαρά στρατηγικό χαρακτήρα. Δηλαδή, γίνονται στο επίπεδο του να αναγνωρίζουμε το πεδίο της μάχης αλλά και τις κινήσεις του εχθρού. Δε μας ενδιαφέρουν τα “δικαιώματά” μας ως αιχμάλωτοι του καθεστώτος, δεν αποσκοπούμε στην εξυγίανση και τον εξανθρωπισμό της αιματοβαμμένης λευκής ρόμπας, ούτε έχουμε ψευδαισθήσεις περί ανωτερότητας και περιθωρίων βελτίωσης του δημοκρατικού δικαστικού και δικονομικού βόθρου. Λέμε, απλά, στον εχθρό πως όπως γνωρίζει αυτός, έτσι γνωρίζουμε και εμείς.

Περιφρονώντας, λοιπόν, την περιρρέουσα ηττοπάθεια και δειλία, στεκόμαστε δίπλα σε όσους αναρχικούς τολμούν να αμφισβητούν έμπρακτα την κυριαρχία και επιτίθενται στους θεσμούς της. Η κοινότητα των αρνητών του υπάρχοντος σφυρηλατείται από τις διασταυρώσεις των συνειδήσεων και τη φωτιά του πολέμου και όχι από την απόλυτη πολιτική ταύτιση και τις φασματικές ιδεολογικές επιταγές.

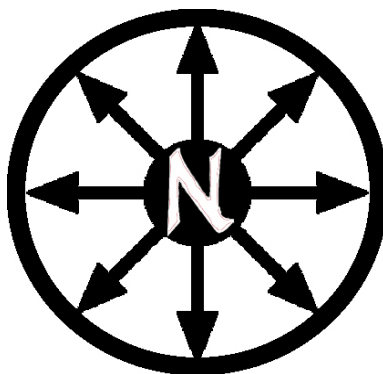
Αλληλεγγύη στους αναρχικούς ληστές Νίκο Ρωμανό, Γιάννη Μιχαηλίδη, Δημήτρη-Ανδρέα Μπουρζούκο και Δημήτρη Πολίτη.

Δύναμη στους αναρχικούς Αργύρη Ντάλιο και Φοίβο Χαρίση, που διώκονται για την ίδια υπόθεση.

Εκδίκηση, Επίθεση, Εξέγερση!

Λύσσα και Συνείδηση!

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Αισαλλοτρυνώνοντας, ληστεύοντας, ειδαναικτώνοντας...

Το πρωινό της 2 Μάρτη, ο καιρός ήταν καλός. Η αυγή είχε ένα χρώμα γαλάζιο κι απαστράπτον σαν τη λάμα του μαχαιριού.

Ένα κορίτσι που μόλις είχε διαβεί το κατώφλι της παιδικής ηλικίας (βλέπω μπροστά μου σα ναταν χθες το αγγελικό πρόσωπο που ξεπρόβαλλε κάτω από το μάλλινο σκούφο) μας λέει:

* Στο δρόμο της Horta δεν έχει μπάτσους. Έρχομαι από την ισπανο-αμερικάνικη τράπεζα.

* Είσαι σίγουρη;

* Ναι. Αλλά είδα κάτι περιεργους τύπους με παλτά και γάντια, καπέλα και μαύρα γυαλιά, όχι πολύ μακριά από δω, κοντά στο μετρό.

Ανασηκώσαμε τους ώμους. Παραήταν υπερβολικό. Δεν έπρεπε να γίνουμε παρανοικοί. Ακολουθώντας τις διδαχές σου, μπήκαμε στ'αμάξια.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή οι καρδιές μας ήταν σφυγμένες από την ανησυχία. Νιώθαμε την αγωνία του καλλιτέχνη πριν βγει στη σκηνή, πριν πει τα πρώτα λόγια. Έπειτα ήρθε η στιγμή. Η στιγμή που τρυπά ο καθρέπτης και σχίζονται τα πέπλα. Η στιγμή που μεταμορφώνεσαι αιφνίδια... σαν το πεπρωμένο. Και ξαφνικά αφουγκράζεσαι τα τρία χτυπήματα που σηματοδοτούν την έναρξη της παράστασης και δεν επιτρέπουν καμιά φυγή προς τα πίσω...

Ξέρεις εσύ. Θυμάσαι αυτή τη στιγμή που η βεβαιότητα σηκώνει τη βελούδινη αυλαία της παράστασης. Όταν πρέπει να φύγεις μπροστά και κάθε επιστροφή είναι πλέον αδύνατη.

Είμαστε καλά. Γαλήνιοι. Προχωράμε. Κοιτάμε προς την κατεύθυνση της τράπεζας. Τώρα περπατάμε στο πεζοδρόμιο. Δια νύουμε μερικές δεκάδες μέτρα, αβίαστα. Ρυάκια αίμα ρέουν στις φλέβες μας.

Είμαστε τόσο διαφορετικοί μέσα στο ανώνυμο πλήθος των περαστικών. Δεν ανήκουμε πλέον σε αυτόν τον κόσμο των φαινομενικότητων. Παίζουμε τις ζωές μας κορώνα-γράμματα. Και αυτές χορεύουν σαν κόρες μεθυσμένες από την ελευθερία. Ο καθαρός αέρας μαστιγώνει τα πρόσωπά μας σαν τον άνεμο που φυσά στ'ανοιχτά, μακριά, μακριά από την ακτή.

Μάταια παραφυλάμε ολόγυρά μας.

Τίποτα δεν υπάρχει πλέον, τίποτα άλλο εκτός από αυτό το αργόσυρτο δευτερόλεπτο.

Η ζωή ασπάζεται το θάνατο με μια ζωηρή περίπτυξη. Προσφέρουν ο ένας στον άλλον ένα λόγο ύπαρξης. Αυτό που αναπαριστούν με ακρίβεια κάθε Κυριακή στην αρένα, εμείς το βιώνουμε σαν καμίνι που σιγοκαίει.

Ο πρώτος σπρώχνει την πόρτα.

Είμαι ο δεύτερος

Ο τρίτος, ο μικρός, ακολουθεί πίσω μου, κλείνοντας το βηματισμό.

Η στιγμή...

Η στιγμή.

Όταν το όπλο βγαίνει από την κρυψώνα του.

Όταν ο εύθραυστος κόσμος ανατρέπεται και θρυμματίζεται.

Τα ίδια τα χρήματα αλλάζουν υπόσταση. Στην αλχημεία μας δεν είναι παρά δημητριακά, σιτάρι που θερίζουμε φτιάχνοντας μεγάλα δεμάτια. Το αλεύρι θα είναι άθονο για όσους πεινάνε. “Bon cop de falc!” (“Καλή δρεπανιά”). Είναι η σειρά μου. Η σοδειά ήταν καλή.

Οι σκιές αυτές που παρόλα όσα γίνονται παραμένουν ασάλευτες, είναι γεμάτες φόβο. Ατενίζουν αυτούς που μοιράζονται τα όπλα και ανατρέπουν το υπάρχον. Η ιδιοκτησία ανατρέπεται σε αυτό που νομίζουν ότι είναι κλοπή. Οι σκιές διάφανες, δε συμμετέχουν. Αυτήν την ώρα, τα πάντα έχουν εξοριστεί. Το χρηματοκιβώτιο είναι ανοιχτό. Οι δεσμίδες κυλάνε μέχρι το πάτωμα. Κι εσύ σύντροφε Μπονό, μεγάλε αδερφέ, εσύ που υπήρξες ο πρώτος απ’ τους πρώτους, ζεις μέσα μας. Ξέρεις τι είναι να φαντάζεσαι για τα καλά αυτή τη στιγμή ελευθερίας. Όλα μας ανήκουν αυτή ακριβώς τη στιγμή, έστω και αν είναι εφήμερη. Όλα μας ανήκουν και μας υπόσχονται “Σε δέκα χιλιάδες χρόνια!” Και αναμφίβολα πολύ νωρίτερα.

Γράμμα στο Ζυλ Μπονό, Ζαν Μαρκ Ρουγιάν Εκδόσεις Νότιος Άνεμος

Η κλοπή είναι η αποζημίωσή μας, η επανάκτηση των αντικειμένων. Αντί να κλειστώ σ’ ένα εργοστάσιο -που είναι ίδιο με τη φυλακή-, αντί να ικετεύω γι’ αυτά που δικαιωματικά μου ανήκουν, εγώ προτίμησα να εξεγερθώ και να πολεμήσω τους εχθρούς μου πρόσωπο με πρόσωπο, κάνοντας πόλεμο στους πλούσιους και επιτιθέμενος στις ιδιοκτησίες τους. Φυσικά, καταλαβαίνω πως εσείς θα προτιμούσατε να υποταχθώ στους νόμους σας ως ένας πειθήνιος ασπόνδυλος εργαζόμενος. Να δημιουργώ πλούτο για εσάς έναντι ενός γελοίου μισθού και όταν πια το κορμί μου διαλυόταν και το μυαλό μου “νερούλιαζε”, να πήγαινα να

πεθάνω ήσυχα σε μια γωνιά του δρόμου. Τότε εσείς δεν θα με αποκαλούσατε “κυνικό ληστή” αλλά “τίμιο εργαζόμενο”. Κολακεύοντας με θα μου απονέματε ακόμα και “έπαινο εργασίας”. Οι παπάδες υπόσχονται τον παράδεισο στα κορόιδά τους. Εσείς είσαστε περισσότερο συγκεκριμένοι• τους υπόσχεστε ένα κομμάτι χαρτί. Σας ευχαριστώ πολύ για την τόση καλοσύνη, τη τόση ευγνωμοσύνη σας κύριοι. Προτιμώ όμως να είμαι ένας κυνικός που συνειδητά γνωρίζει το δίκιο του, παρά να είμαι μια κουρδιστή κούκλα.

“Απολογία” τους Μάριους Τζάκομπ
“Οι εργάτες της νύχτας”, Εκδόσεις Δαίμων του Τυπογραφείου

Σκοπός μας είναι να εξαπολύσουμε νέες ληστρικές επιδρομές ενάντια στους ναούς του χρήματος. Απαλλοτριώνοντας χρήματα από τον εχθρό (τράπεζες, αφεντικά), απελευθερώνουμε στιγμές της ζωής μας. Επιτεθόμαστε στην δουλοπρεπή ηθική της εργασίας που μας θέλει να σκύβουμε το κεφάλι μπροστά στον κάθε προιστάμενο και στο κάθε αφεντικό. Δε ζητάμε καλύτερους και περισσότερους μισθούς. Ζητάμε περισσότερη ζωή. Κι όπως έχει γραφτεί “ το δικαίωμα στη ζωή δεν το ζητιανεύεις, το ληστεύεις”.

Άλλωστε η ζωή δε μετρείται σε χρήματα αλλά σε συναισθήματα. Δε ληστεύουμε τράπεζες για να γίνουμε πλούσιοι, αλλά για να ενισχύσουμε τους παράνομους αναρχικούς σχηματισμούς, που προωθούν τη διαρκή εξέγερση της FAI-IRF. Μισούμε το χρήμα και την εξουσία του. Το απαλλοτριώνουμε μόνο και μόνο για να πυροδοτήσουμε μέσω του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης, την καταστροφή των ψεύτικων ειδώλων της οικονομίας και την ηθική του πολιτισμένου κόσμου...

Απόσπασμα από την ανάληψη ευθύνης για την ανατίναξη ATM στην Τροιζηνία

04/03/2013

Πυρήνας “Μοναχικός Λύκος”, FAI/IRF

Το διαρκές κυνήγι συγκέντρωσης πλούτου που αποτελεί την θεμέλιο λίθο αυτής της κοινωνίας δεν μας αφήνει μόνο παγερά αδιάφορους, αλλά μας οδηγεί στην επιθυμία και την επίσπευση της καταστροφής της. Για όσους η διαπίστωση των παραπάνω δημιουργεί μια αίσθηση αποστροφής για το υπάρχον, μια αναδυόμενη (και ίσως αν στο μέλλον αποκρυσταλλωθεί,) ισχυρή αμφισβήτηση για το σύστημα, μια διάθεση απόρριψης των σημερινών αξιών το σύστημα έχει προνοήσει και θέτει το εξής αναμφισβήτητο τελεσίγραφο: υποταγή ή τιμωρία. Η άρνηση και η ολική ρήξη με αυτό επιφυλάσσει λοιπόν και τις ανάλογες συνέπειες. Εμείς επιλέγουμε την αξιοπρέπεια της άρνησης και οδεύουμε σε νέα μονοπάτια λιποταξίας και ενότητας. Πράττουμε στο τώρα τις αρνήσεις μας.

Αναφερόμενοι στην άρνηση εργασίας, αυτή είναι που κάνει εφικτή την απαγκίστρωση του Επαναστάτη απο την συνθήκη της μισθωτής σκλαβιάς ωστε να είναι κύριος της ζωής του και να μπορεί να διαθέτει απερίσπαστα το χρόνο και όλο του το είναι στο πόλεμο ενάντια στο σύστημα. Είναι μια αντιπρόταση στο σήμερα, μια αξιοπρεπής επιλογή που δεν θα μπορούσε παρα να έβρισκε την θέση της ανάμεσα σε μια πλειάδα πρακτικών που χρησιμοποιούσαν και χρησιμοποιούν οι άνθρωποι του ευρύτερου ανατρεπτικού-επαναστατικού χώρου.

Απόσπασμα από την ανάληψη ευθύνης για την έκρηξη στην Εθνική Ασφαλιστική

27/12/09

Αντάρτικη Ομάδα Τερροριστών - Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Γράμμα των αναρχικών που κατηγορούνται για τη διπλή ληστεία σε τράπεζα και ελα στο Βελβενδό Κοζάνης, εν όψει του δικαστηρίου στις 29 Νοέμβρη

Στις 29 Νοέμβρη ορίστηκε το δικαστήριο μας σχετικά με την διπλή ληστεία στο Βελβενδό Κοζάνης. Η δίκη θα διεξαχθεί τελικά στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού και όχι -όπως αρχικά μας είχε ανακοινωθεί- στο Εφετείο στην οδό Λουκάρεως.

Το δικαστήριο, αυτό το ιερό μπουρδέλο της δικαιοσύνης, ανέκαθεν αποτελούσε τον χώρο όπου η κυρίαρχη τάξη -η εξουσία- ώφειλε να αποδείξει την κυριαρχία της απέναντι στους “παράνομους” αυτού του κράτους. Γι’ αυτό και ήταν μόνιμος βραχνάς το ζήτημα της αλληλεγγύης που προέκυπτε με τις υποθέσεις αναρχικών όπου οι μπάτσοι κάθε κατηγορίας, ΜΑΤ, ασφαλίτες, αντιτρομοκρατικοί, πασχίζουν να γεμίσουν τις αίθουσες μήπως κι έτσι εμποδίσουν την έκφρασή της. Μπροστά στην αποτυχία όμως, των πρακτικών αυτών και με εμφανή την ανησυχία τους για το πόσο “ασφαλείς” θα είναι οι μεταγωγές τους (από τις φυλακές στα δικαστήρια) μεγάλου αριθμού αναρχικών, βρήκαν τη λύση και στα δύο προβλήματα με τις ειδικές αίθουσες δικαστηρίων (δύο προς το παρόν) που βρίσκονται μέσα στις γυναικείες φυλακές.

Είναι εμφανές ότι η αλλαγή της αίθουσας δικαστηρίου από το Εφετείο στις φυλακές ήταν αποτέλεσμα συμψηφισμού των δύο παραπάνω λόγων. Απ’ τη μία η ελάχιστη δυνατόν έκθεση σε επίπεδο μεταγωγής και απ’ την άλλη το φακέλωμα όλων των αλληλέγγυων που θα επιλέξουν να μουν στην αίθουσα.

Για εμάς η αίθουσα δεν κάνει την διαφορά, το δικαστήριο είναι εχθρικό έδαφος είτε βρίσκεται μέσα στις φυλακές, είτε στους κρεμαστούς κήπους της Βαβυλώνας. Και ακόμα κι αν η τακτική του φακελώματος εμποδίζει την φυσική παρουσία συντρόφων μέσα στην αίθουσα, κανείς και τίποτα δεν μπορεί να εμποδίσει την δύναμη που παίρνουμε από τις φωνές και τα συνθήματα όταν διαπερνάνε τους τοίχους της φυλακής, τις λαμαρίνες της κλούβας. Μία συγκέντρωση έξω απ’ τα δικαστήρια μπορεί να σπάσει την απομόνωση που επιδιώκουν. Εξάλλου για εμάς η επαναστατική αλληλεγγύη δεν περιορίζεται σε εκδηλώσεις συμπαράστασης που σχετίζονται με ένα δικαστήριο. Άλλωστε το δικαστήριο δεν είναι παρά ο χώρος που ο εχθρός επικυρώνει την νίκη του, είναι ο μηχανισμός αφομοίωσης της κατασταλτικής βίας στην δημοκρατική ιδεολογία. Ειδικά στην περίπτωση μας δεν νοείται κάποια υποτιθέμενη “άσκηση πίεσης” στους δικαστές για ελαφρύτερες ποινές.

Οι αποφάσεις είναι προειλημένες. Και σίγουρα δεν είναι αυτό που μας ενδιαφέρει, εφόσον έχουμε εχθρική σχέση με τους δικαστές όχι γιατί στοχοποιούν εμάς, αλλά γιατί η δουλειά τους είναι να συνθλίβουν ανθρώπους κάτω από την μπότα της κρατικής εξουσίας. Η αλληλεγγύη είναι μία διαρκής σχέση.

Οι μορφές εκδήλωσης της ποικίλουν και συναντούν το νόημά της σαν στιγμές επίθεσης στο σύστημα εξουσίας και προφανώς μία συγκέντρωση στο δικαστήριο μπορεί να είναι άλλη μία τέτοια στιγμή για όποιον το αισθάνεται, αλλά δεν είναι ούτε προϋπόθεση ούτε μοναδική στιγμή της αλληλεγγύης.

Και το κυριότερο, η αλληλεγγύη με φυλακισμένους επαναστάτες δεν είναι μία στατιστική που αναμοχλεύεται απ’ την επικαιρότητα, είναι ανάγκη, είναι συναίσθημα, είναι η συνειδητοποίηση της κοινότητας του αγώνα, με οποιοδήποτε μέσο επιλέξει κάθε σύντροφος να εκφράσει την αλληλεγγύη του, είτε με την παρουσία του έξω απ’ το δικαστήριο, είτε επιλέγοντας να επιτεθεί σε αναπαραστάσεις της κυριαρχίας με αφορμή τη δική μας δίκη.

Κλείνοντας, θέλουμε να κάνουμε ξεκάθαρο σε όλους ότι οι ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ που μας ενώνουν, τα κοινά μας οράματα για ελευθερία, τα ονειρά που σκαρώνουμε παρέα δεν πρόκειται να υπονομευτούν από κανενός τύπου διαχωρισμό όσον αφορά την στάση απέναντι στο δικαστήριο ή ακόμα των διαφορετικών κατηγοριών που βαραίνουν εμάς.

Το ότι κάποιος από εμάς θα έχουν δικηγόρους σε αυτή τη δίκη για παράδειγμα ενώ κάποιος άλλος όχι, το ότι κάποιος έχει αναλάβει την ευθύνη της ληστείας ενώ κάποιος άλλος όχι δεν αποτελούν λόγο διάσπασης της κοινότητας αγώνα που μας κρατάει όρθιους πίσω απ' τα τείχη.

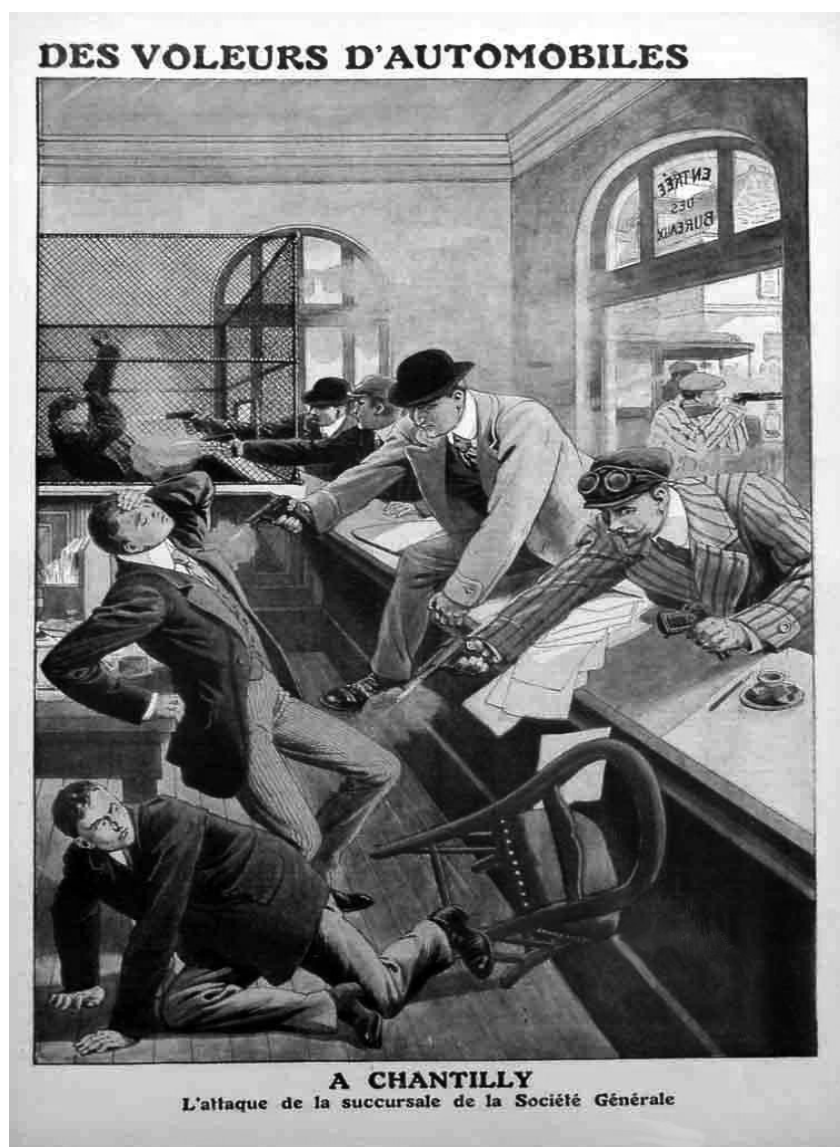
Στο δικαστήριο αυτό η ουσία βρίσκεται στο ότι το κράτος και οι μηχανισμοί του δικάζουν αναρχικούς πολέμιους του συστήματος, αντιπάλους τους. Λιγότερη σημασία έχει ο τρόπος με τον οποίο θα φροντίσουν να μας κρατήσουν αιχμάλωτους το περισσότερο δυνατό (βλέπε κατηγορίες). Κύριο μέλημα τους είναι η καταδίκη μας ως ΕΧΘΡΟΥΣ του συστήματος.

Απ' την πλευρά μας δεν αναγνωρίζουμε κανένα δίπολο αθωότητας-ενοχής (ούτε σε αυτήν ούτε σε καμία δίκη αναρχικών αγωνιστών).

Είμαστε ένοχοι για τον κόσμο τους, ένοχοι για την “αθωότητά” τους.
Η σκέψη και η καρδιά μας πλάι σε κάθε προσπάθεια που επιχειρεί να πολεμήσει την εξουσία.

ΛΥΣΣΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Φοίβος Χαρίσης, Αργύρης Ντάλιος, Γιάννης Μιχαηλίδης, Δημήτρης Μπουρζούκος, Δημήτρης Πολίτης,
Νίκος Ρωμανός

Η συμμορία Μπονό

Εκέφεις μέσα από τα δευμά της ανημελώας... Με τελικό ωροοριζμό τους εσωτερικούς μας δαίμονες...

Κάτοικος στη χώρα του παγωμένου χρόνου εδώ κα ένα χρόνο σχεδόν, ο πάγος έχει εξαπλωθεί πλέον και στο σώμα μου. Μονότονη καθημερινότητα επαναλαμβανόμενες κινήσεις, γενική ακινησία. Εδώ τα σύνορα έχουν μεταμορφωθεί σε σιδερένιες πόρτες και τοίχους.

Περπάτημα το προαύλιο, σαράντα βήματα πάνω-κάτω τριανταπέντε βήματα δεξιά-αριστερά. Μετά τοίχος. Πάνω-κάτω, πάνω-κάτω, δεξιά-αριστερά, δεξιά-αριστερά. Με τον καιρό αρχίζεις να αποστηθίζεις ανατριχιαστικές λεπτομέρειες από τα πέτρινα σύνορα που σε εμποδίζουν να κάνεις το τεσσαρακοστό πρώτο σου βήμα, το πού βρίσκονται τα διάφορα ορνιθοσκαλισματα, πού είναι το κάθε εξόγκωμα. Σκέφτομαι ότι είναι λογικό αφού κάθε μέρα τα συναντάω αμέτρητες φορές μπροστά μου.

Το ρολόι που κρύβω μέσα στο σώμα μου, έχει παγώσει κι αυτό. Κι ας γνωρίζω ότι ο χρόνος της ζωής μου κυλάει αντίστροφα προβληματίζομαι, οι μαθηματικοί υπολογισμοί της φυλακής για την παραμονή μου εδώ, μου φέρνουν αηδία. 3/5 υφ' όρων απόλυση, 1/3 της ποινής σκαστό για άδεια, έχεις να βγάλεις τόση φυλακή με τόσα μεροκάματα, τόση χωρίς αυτά.

Πάντα σιχαινόμουν τα μαθηματικά που καθορίζουν τη ζωή μου. Αν είχα κάποια κλίση προς τα εκεί μάλλον ποτέ δεν θα επέλεγα μία τέτοια ζωή. Μία απλή εξίσωση από τους γραφειοκράτες της επαναστατικής λογιστικής θα με είχε πείσει. Αναρχία + αντάρτικο πόλης= παρανομία= θάνατος ή φυλακή, θα μου έλεγαν και τώρα θα πίστευαν ότι έχουν δικαιωθεί. Τον κακό τους τον καιρό θα τους έλεγα και τότε και τώρα. Η ανθρώπινη ζωή δεν χωράει σε κλάσματα και εξισώσεις. Και το πάθος για ελευθερία δεν στοιχειώνεται από κανένα φάντασμα της συνθηκολόγησης. Απλό σαν τις μαθηματικές εξισώσεις της ήττας που τόσο απεχθάνομαι.

Ας γυρίσουμε όμως πίσω σε εκείνο το εσωτερικό ρολόι. Όσο ήμουν στην παρανομία, το εσωτερικό μου ρολόι είχε πάει στον ωρολογοποιό, ο οποίος το έστειλε στην ψυχιατρική κλινική. Όταν τον ρώτησα γιατί, μου είπε πως εκεί πηγαίνουν όλα τα ρολόγια που κατοικούν στα σώματα εκείνων που πολεμούν την μοίρα του αιώνιου σκλάβου. Επίσημη διάγνωση ήταν ότι κουρδίστηκε από ανώμαλα χέρια.

Όμως εκείνο αφήσισε τις προσταγές και τις επικλήσεις για επιστροφή στην ομαλότητα της χειρουργικά υπολογισμένης ασυδοσίας. Έτσι, μία όμορφη νύχτα με φεγγάρι έκανε το άλμα προς την ελευθερία και δραπέτευσε από τον λευκό θάλαμο του ψυχιατρείου. Το ξανα συνάντησα σε ένα συνωμοτικό ραντεβού, όπου ο καθένας μας είχε πάρει τα απαραίτητα μέτρα προφύλαξης. Μία ειλικρινής κουβέντα, όμορφες υποσχέσεις και μία μεγάλη απόφαση.

Ποτέ ξανά δούλοι, ποτέ ξανά με χαμηλωμένα βλέμματα, ποτέ ξανά μόνοι. Για πάντα στην απέντι όχθη, για πάντα εξεγερμένοι και βέβηλοι, για πάντα στο μονοπάτι των ελεύθερων ανθρώπων. Για πάντα, μ' ακούς;

Μισώ εκείνους που έχουν τη διαστροφή να απαιτούν υποταγή. Γι' αυτούς τα σκυμμένα κεφάλια και η σιωπή είναι κάτι σαν ιεροτελεστία όπου ο αφέντης χρίζει τον δούλο του, άξιο να τον υπηρετεί.

Μισώ επίσης και την λογική των δούλων που αισθάνονται ότι η υποταγή είναι μία μορφή εξιλέωσης στα βάσανά τους. Ξέρω πως ελάχιστοι είναι αυτοί που θα διαφύγουν απ' αυτόν τον λαβύρινθο. Σκέφτομαι πως υπάρχουν χιλιάδες σελίδες ιστορίας, όπου επαναστάτες προσπαθούν να χαράξουν δρομολόγια διαφυγής, να υποδείξουν τον μίτο της Αριάδνης. Καταλήγω πως μάλλον είναι ανούσιο γιατί αυτοί που διαφεύγουν, δεν έχουν ακολουθήσει καμία πεπατημένη, απλά ακούν τους χτύπους της καρδιάς τους.

Παίρνω μία βαθιά ανάσα για να επιστρέψω στη φυλακή. Εδώ το ρολόι μου έχει παγώσει για τα καλά. Μπορώ να πω, πως έχει αποπροσανατολιστεί πλήρως και τα σημεία αναφοράς έχουν χαθεί μαζί με τις όποιες ελπίδες για κάτι αξιόλογο.

Ακόμα και έτσι όμως έχω βρει τον τρόπο, έστω και προσωρινά, να σπάω τον πάγο και να το ακούω έστω για λίγα λεπτά της ώρας. Είναι η στιγμή που βγαίνω στο προαύλιο και φοράω τα ακουστικά για να ακούσω μουσική.

Εκεί κρύβεται το μυστικό που το θέτει σε κίνηση, τα σχέδιά μου ξεδιπλώνονται μπροστά στα μάτια μου, εικόνες, σκέψεις και συναισθήματα χορεύουν στον ρυθμό της μουσικής. Θα αρκεστώ να περιγράψω το περιεχόμενό τους μονολεκτικά. Εκδίκηση. Ξέρω πως δεν μπορούν να με κρατήσουν εδώ μέσα για πάντα. Ξέρω επίσης πως πολλοί θα είχαν κάνει τις ίδιες σκέψεις με μένα και μετά αρκέστηκαν σε μία διαρκή

αναβολή. Δεν ανησυχώ, εξάλλου κάθε μας βήμα είναι και μία μικρή προσβολή στις στατιστικές των θεωρητικών της ζωής.

Ορκίζομαι στον εαυτό μου πως κάθε απειλή, θα γίνει πράξη, θα πληρώσουν, θα πληρώσουν, θα πληρώσουν. Για την οργανωμένη παράνοια που μας προσφέρουν, για κάθε μέρα αιχμαλωσίας, για κάθε σωφρονιστική προσβολή του ατόμου μας, για κάθε χρόνο φυλακής που θα μας ρίξουν, για κάθε καλημέρα που είπαμε στους ανθρώπους που αγαπάμε μέσα από ένα γαμημένο καρτοτηλέφωνο, για κάθε καληνύχτα που ειπώθηκε με τρεμάμενη φωνή με φόντο τον ήλιο να δύει ανάμεσα στα βουνά, πίσω από τα συρματοπλέγματα. Και όταν έρθει εκείνη η ώρα εγώ θα γελάω, όταν ο τρόμος επισκεφθεί απρόσκλητα τα σπίτια τους. Θα γελάω και κανείς δεν θα με εμποδίσει γι' αυτό.

Το μίσος μέσα μου φουντώνει μέρα με τη μέρα, γίνεται πυρκαγιά και κρύβεται στα σωθικά μου. Για μία στιγμή ονειρεύομαι πως γίνομαι δράκος και κάθομαι στην ψηλότερη κορυφή του βουνού που φαίνεται απ' το προαύλιο. Λίγο πριν την έφοδο αυτό το παράλογο τέρας αποφασίζει να φερθεί λογικά, σαν αναρχικός βομβιστής που προειδοποιεί για την έκρηξη της οργής του, παίρνει μονάχα τους φίλους του πάνω στα φτερά του και τους τοποθετεί και αυτούς στη κορυφή.

Δεν πρέπει να χάσετε αυτήν την παράσταση, τους λέει.

Αμέσως ανοίγει τα φτερά του, στέκεται πάνω απ' τη φυλακή και εξαπολύει την φωτιά που τόσο καιρό έκαιγε μέσα του, πάνω στο σάπιο οικοδόμημα, στους θλιβερούς του κατοίκους και στους «τίμιους» εργαζόμενούς του. Έπειτα επιστρέφει στην πιο ψηλή κορυφή που είχε αφήσει τους φίλους του και παρακολουθεί τη φωτιά που ως πιστός του σύμμαχος, ολοκληρώνει το έργο της.

Τα δελτία των οκτώ μίλησαν για ένα τραγικό απολογισμό και για τυφλή βία.

Άπαντες έτρεξαν να ανταγωνιστούν στον διαγωνισμό της πιο απερίφραστης καταδίκης.

Όμως υπήρχαν και εξαιρέσεις. Ήταν εκείνοι που έχουν νιώσει στο πετσί τους τον βρυχηθμό του αργού θανάτου, την καταστολή των ανθρώπινων αισθήσεων, τον εφιάλτη της παρατεταμένης αιχμαλωσίας να τους συνοδεύει κάθε μέρα. Ήταν αυτοί που το πρωί ξύπνησαν με ένα τεράστιο χαμόγελο. Και από κάθε γωνιά του κόσμου εκατοντάδες φωνές επανέλαβαν ταυτόχρονα.

- ΦΩΤΙΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

«Αν ήμουν άνεμος θα γινόμουν καταιγίδα, αν ήμουν φωτιά θα έκαιγα τον κόσμο, αν ήμουν νερό θα γινόμουν ορμητικός χείμαρρος για να τον πνίξω, αν ήμουν θεός θα τον έστελνα στην κόλαση, αν ήμουν Χριστός θα αποκεφάλιζα όλους τους χριστιανούς, αν ήμουν συναίσθημα θα πλημμύριζα τους ανθρώπους με οργή, αν ήμουν όπλο θα εκपुरσοκροτούσα εναντίον των εχθρών μου, αν ήμουν όνειρο θα γινόμουν εφιάλτης, αν ήμουν ελπίδα να έκαιγα μέσα στις ψυχές των εξεγερμένων σαν πύρινο οδόφραγμα.»

Προς το παρόν, θα αρκεστώ στο να στείλω όλη μου την αγάπη σε εκείνους που οπλίζονται με όνειρα για να πολεμήσουν τον πολιτισμό της εξουσίας. Με την προτροπή να αποδράσουν μαζί με το ρολόι τους από τον κόσμο της τάξης και να περάσουν στην επίθεση εναντίον των καταπιεστών μας, με όλα τα μέσα.

**Τώρα και για πάντα!
Επίθεση στην κοινωνική μηχανή!
Ζήτω η Αναρχία!**

**Νίκος Ρωμανός
Φυλακές Αυλώνας
Νοέμβριος 2013**

